

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **KOVO, spol. s r. o.**, se sídlem Zařičany 59, Bílé Podolí, zastoupen JUDr. Vlastislavem Málkem, advokátem se sídlem Na Náměti 561, Kutná Hora, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2007, č. j. 6 Ca 285/2005 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2007, č. j. 6 Ca 285/2005 – 29, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 29. 9. 2005, č. j. 7532/05-120, jímž bylo k odvolání stěžovatele) změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Čáslavi ze dne 20. 2. 2004, č. j. 5078/04/039971/3277, o dodatečném vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2001. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že důkazní břemeno k prokázání toho, že vynaložený náklad je nákladem, který je odčitatelný pro zjištění základu daně podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) bylo v daném případě podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) na stěžovateli. Proto byl povinen v rámci daňové kontroly předložit důkazní prostředky, kterými by prokázal, že do základu daně zahrnul oprávněně i částku 1 071 682,50 Kč vyplacenou na základě faktury, kterou

vystavila lucemburská společnost Compagnie Industrielle Internationale C2I, Luxembourg (dále jen „C2I“). Podle názoru městského soudu finanční ředitelství v napadeném rozhodnutí dostatečně a v souladu s obsahem správního spisu zdůvodnilo svůj závěr, že stěžovatel neprokázal, že deklarované zprostředkovatelské služby byly touto firmou uskutečněny. Fakturou č. 101 ze dne 14. 12. 2001 byly fakturovány zprostředkovatelské služby společností C2I, přičemž smluvní ujednání o zprostředkování ze dne 14. 6. 2000 bylo stěžovatelem uzavřeno s firmou LYONNET, s. r. o. se sídlem v Praze 7 a smlouva o výhradní distribuci mezi firmou C2I a stěžovatelem byla uzavřena až dne 9. 5. 2002. Proto nelze touto smlouvou prokazovat obchodní operace uskutečněné v roce 2001. Na fotokopiích cenových nabídek opatřených daty do 26. 10. 2001, které stěžovatel předložil, je uveden název společnosti C2I, adresa, telefon, e-mailová adresa a identifikační číslo společnosti C2I -20 02 22 28 547. Na základě žádosti o mezinárodní výměnu informací bylo lucemburskou daňovou správou sděleno, že identifikační číslo 20 02 22 28 547 bylo společnosti C2I přiděleno až dnem vzniku této společnosti, tj. 26. 10. 2001. Proto, i když podle lucemburského práva mohla společnost C2I ještě před svým vznikem a zápisem do obchodního rejstříku, k němuž došlo dne 26. 10. 2001, vyvíjet podnikatelskou činnost, nemohla na nabídkách učiněných před tímto datem uvádět identifikační číslo, neboť jí tehdy nemohlo být známo, jelikož jí bylo přiděleno až dne 26. 10. 2001. V daném případě pak bylo také šetřením provedeným lucemburskou stranou zjištěno, že společnost C2I má fakturu č. 101 na částku 1 071 682,50 Kč za zprostředkování, na níž je jako příjemce označený stěžovatel, evidovanou a zahrnutou v účetnictví až v roce 2002 s datem vystavení 28. 1. 2002. Ředitel firmy C2I Dominiq Lyonnet pak uvedl, že podepsal pouze fakturu ze dne 28. 1. 2002 a o fakture ze dne 14. 12. 2001, kterou má v účetnictví stěžovatel, nemohl poskytnout žádné informace. Nabídky do zahraničí byly adresovány na firmu LYONNET, s. r. o. Praha 7 nebo na soukromou adresu paní H., která prováděla překlady textů. Nabídky ze dne 14. 6. 2001 a 24. 8. 2001 jsou opatřeny razítkem, na kterém je uvedeno telefonní číslo platné až po celostátním přechodu uskutečněném v České republice v září 2002. Tvrzení stěžovatele, že společnost C2I byla novým zástupcem po ukončení činnosti firmy LYONNET, s. r. o., neodpovídá skutečnosti, neboť u jejího správce daně bylo zjištěno, že tato firma činnost neukončila a že podala daňové přiznání i za rok 2002. Hodnocení důkazních prostředků, resp. důkazů, provedené správcem daně a finančním ředitelstvím bylo v souladu s ustanovením § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, má oporu v obsahu spisu a neodporuje zásadám logiky.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel je toho názoru, že vynaložil oprávněně částku 1 071 682,50 Kč, kterou zaplatil lucemburské firmě C2I za zprostředkovatelskou činnost při získání zakázek pro francouzské odběratele. Zástupce firmy C2I, který se dostavil osobně k jednání u správce daně, potvrdil, že za tuto firmu sjednal pro stěžovatele zakázky u francouzských odběratelů. Stěžovatel nezpochybnil, že v průběhu dlouhého a náročného šetření, v němž správce daně opakovaně předkládal další požadavky na důkazy, kterými chtěl vyvrátit své pochybnosti o stěžovatelem vynaložených nákladech, došlo na straně stěžovatele k pochybením, na nichž správce daně postavil své pochybnosti, jimž odůvodňuje své rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele však základní „kostra“ získání zakázek byla doložena. Výtka finančního ředitelství i městského soudu, že stěžovatel měl důkazy spočívající ve vyjádření francouzských odběratelů, že zakázky pro něj zprostředkovala společnost C2I předložit dříve, podle jeho názoru neobstojí. Správce daně

vedl od roku 2002 se stěžovatelem daňové řízení, v němž tento podával vyjádření a předkládal listiny - důkazy ke svým tvrzením. Předpokládal, že budou dostatečné a o opaku se postupně dozvídal od správce daně, když požadoval důkazy další. Stěžovatel je přesvědčen, že by měl mít šanci dokázat vyjádřeními francouzských odběratelů, že zástupce firmy C2I získání zakázek pro něj skutečně zprostředkoval. To, že za tuto činnost zaplatil, má stěžovatel za prokázané. Z těchto důvodů navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stěžovatel neprokázal, ačkoliv k tomu byl vyzván a měl k tomu v průběhu daňového řízení dostatek příležitostí, že fakturované služby byly uskutečněny a že byly provedeny právě firmou C2I. Nepodařilo se mu tak vyvrátit pochybnosti správce daně o oprávněnosti zahrnutí fakturované částky do daňových nákladů. Stěžovatel neprokázal, že při poskytování služeb nemateriální povahy za fakturovanou částku obdržel protihodnotou uváděné služby nemateriální povahy, nedoložil věrohodné důkazy o tom, jakým konkrétním způsobem tyto služby realizovaly předmět smlouvy a neprokázal, že zprostředkování a organizační činnost byla provedena právě prostřednictvím firmy C2I. Stěžovatel předkládá tvrzení, že zprostředkovatelská činnost byla provedena, avšak nijak nepochybnitelně nedoložil ani tuto činnost ani že předmětné zakázky ve Francii vyplývaly právě z činnosti uvedeného zprostředkovatele. Svědecká výpověď pana L. přímo neprokázala provedení zprostředkování fakturovaných služeb firmou C2I pro stěžovatele. Teprve v žalobě stěžovatel navrhl, aby byla opatřena vyjádření francouzských firem. Důkazní prostředky, kterými by prokázal zprostředkování zakázek uvedenou firmou stěžovatel v průběhu celého daňového řízení nedoložil, ačkoliv byl k tomu vyzván a nedokládá je ani nyní. Seznámení správce daně se „základní kostrou“ získávání zakázek v daňovém řízení nelze považovat za dostatečně průkazný důkazní prostředek. Je povinností daňového subjektu v případě uplatnění daňových nákladů prokázat, že tyto byly skutečně vynaloženy. Daňový subjekt je povinen předložit nebo navrhnout konkrétní důkaz o svém tvrzení o vynaložení daňově uznatelných nákladů a je v jeho zájmu, aby si náležité důkazní prostředky opatřil. To však stěžovatel v tomto případě neučinil. Úkolem správce daně není nalézt skutkový stav bez součinnosti s daňovým subjektem. Odpovědnost za zjištění skutečného stavu věci spočívá na daňovém subjektu, na něhož dopadají důsledky neunesení důkazního břemene. S ohledem na shora uvedené skutečnosti finanční ředitelství navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě pouze namítal, že v daňovém řízení prokazoval, že oprávněně vynaložil částku 1 071 682,50 Kč jako výdaj ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, a i když připustil na své straně pochybení, byla podle jeho názoru základní „kostra“ získání zakázek doložena.

Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle citovaného ustanovení leží primárně důkazní břemeno na daňovém subjektu. Teprve pokud tento splní svou zákonnou povinnost, je aktivována důkazní povinnost správce daně ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) citovaného zákona. Uvedené rozložení důkazní povinnosti nelze zaměňovat se zákonným oprávněním správce daně, včetně odvolacího správního orgánu, předložené důkazní prostředky v důkazním řízení hodnotit. Každý v daňovém řízení předložený důkazní prostředek je totiž správce daně povinen podrobit hodnocení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Své závěry o tom, který z předložených důkazních prostředků a proč osvědčilo provedené důkazní řízení jako důkaz a které nikoli, je správní orgán povinen odůvodnit. V opačném případě zatíží své řízení vadou, která může mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, případně toto rozhodnutí bude stíženo nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Otázkou rozložení důkazního břemene se Nejvyšší správní soud již zabýval, např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73 (viz. www.nssoud.cz), v němž vyslovil právní názor, že „daňově uznatelnými ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů budou výdaje jen za předpokladu, že daňový subjekt bez jakýchkoli pochybností prokáže jak jejich skutečné vynaložení, tak i to, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů“. Dále v rozsudku ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72 (viz. www.nssoud.cz) vyslovil, že „Pro posouzení, zda jsou výdaje (náklady) daňově uznatelné, je sice podstatná jejich souvislost s podnikáním i dosaženým příjmem, nelze však opomíjet i další podmínku stanovenou v ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tj. průkaz o tom, že výdaj byl skutečně vynaložen. Ani doklady vystavené právně existujícím subjektem a se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění skutečnosti v nich deklarované, není-li prokázáno, že k jejímu uskutečnění fakticky došlo; jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na ustanovení § 31 odst. 8 daňového řádu dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele; přitom v případě, že tak neučinil, dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění a je nezákonné“. V rozsudku ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 Afs 90/2004 - 70, publikovaném pod č. 794/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, pak vyplývá, že základní podmínkou daňové uznatelnosti výdaje je, aby byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení příjmu. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše vynaloženého výdaje i ohledně jeho účelu totiž nese poplatník. Proto pokud tento daňový subjekt v daňovém řízení neunese důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevyčází. Ponechat stranou nelze ani právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107 (viz. www.nssoud.cz). Tento právní názor se sice věcně týkal daně z přidané hodnoty, vymezuje však i rozsah důkazní povinnosti daňového subjektu ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dovodil, že „prokazuje-li daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty formálně bezvadným daňovým dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je

součástí důkazní povinnosti daňového subjektu prokázání existence zdanitelného plnění.“ Vzniknou-li tedy správci daně pochyby o faktickém uskutečnění plnění ovlivňujícího základ daně a daň, je ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků součástí důkazního břemene daňového subjektu povinnost prokázat uskutečnění tohoto plnění nejen po formální stránce daňovým dokladem, např. fakturou, výdajovým pokladním dokladem apod., ale také po stránce faktické, tj. povinnost prokázat, že se plnění skutečně realizovalo.

K uvedené právní otázce se vyslovil také Ústavní soud, např. v nález ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, v němž vyslovil právní názor, že „úprava důkazního břemene obsažená v zákoně ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, představuje v oblasti veřejného práva ještě ústavně konformní průlom do ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce, tedy omezení autonomní sféry jednotlivce, do níž je veřejné moci umožněno zasahovat z důvodu existence určitého a ústavně aprobovaného veřejného zájmu. V daném případě je oním zájmem zájem na stanovení, vyměření a výběru daně, který je z hlediska ochrany vlastnického práva aprobován čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky stanovovat toliko na základě zákona. Důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti nese ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. V daňovém řízení stíhá daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Důkazní břemeno se vztahuje pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vážících se výlučně k daňové povinnosti subjektu.“

Podle ustanovení § 24 odst. 1 věta první zákona o daních z příjmů se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

V citovaném ustanovení je tedy stanoveno, že se jednak musí jednat o takové výdaje, které byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, tzn. výdaje, které mají vazbu na příjmy poplatníka, a jednak jejich výše musí být poplatníkem prokázána nebo stanovena zákonem. Výdaj tak vyjadřuje snížení vlastního jmění poplatníka a udává hodnotu aktiv spotřebovaných při získání výnosu. Ve smyslu citovaného ustanovení nemůže být každý vynaložený výdaj uznán jako daňový výdaj (náklad), ale jen takový, který v daném zdaňovacím období souvisí se zdanitelnými příjmy. Daňově uznatelnými výdaji podle citovaného ustanovení jsou totiž pouze výdaje, které lze jednoznačně logicky přiřadit k příslušným výnosům a pro které tedy platí princip věcné shody. Pouhé tvrzení daňového subjektu, že tomu tak je, k daňové uznatelnosti výdaje nestačí.

Nejvyšší správní soud neshledal, i s ohledem na uvedené judikatorní závěry v této otázce, že by městský soud v předmětné věci nesprávně vyložil ustanovení § 31 zákona o správě daní a poplatků. Byl to právě stěžovatel, který měl, ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 písm. e) zákona o správě daní a poplatků, povinnost prokázat správci daně, že předmětná částka za zprostředkování byla do daňově účinných nákladů zahrnuta v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmu. Stěžovatel však tuto svou povinnost nesplnil, protože jím předložené a navržené důkazy byly oprávněně shledány jednak

nevěrohodnými a jednak nedostačujícími. Důvody, které vedly správce daně, finanční ředitelství i městský soud k tomuto závěru, byly podrobně popsány ve zprávě o daňové kontrole č. 12/2003 (str. 10 až 12), v napadeném správním rozhodnutí ze dne 29. 9. 2005 (str. 3 až 5) a rovněž v rozsudku městského soudu (str. 14). V dané věci nebyly stěžovatelem uplatněné výdaje související se zprostředkovatelskou činností uznány jako výdaje ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmu proto, že stěžovatel neprokázal realizaci předmětné činnosti. Firma C21 vystavila dne 14. 12. 2001 stěžovateli fakturu č. 101 za zprostředkovatelské služby, přičemž podle smluvního ujednání ze dne 14. 6. 2000 se firma LYONNET, s. r. o. se sídlem v Praze 7 zavázala najít stěžovateli pouze solidní zákazníky a stěžovatel se zavázal, že s nimi bude v kontaktu pouze prostřednictvím firmy LYONNET, s. r. o. Rubrika, v níž měla být uvedena firma, kterou pro stěžovatele firma LYONNET, s. r. o. zkontaktovala zůstala nevyplněna, a přesto, firma LYONNET, s. r. o. vyslovila souhlas se spoluprací stěžovatele s výše neuvedeným zahraničním partnerem za dále konkretizovaných podmínek. Smlouva o výhradní distribuci mezi firmou C2I a stěžovatelem byla uzavřena až dne 9. 5. 2002. Na fotokopiích cenových nabídek opatřených daty do 26. 10. 2001, které stěžovatel předložil, je uveden název firmy C2I, adresa, telefon, e-mailová adresa a identifikační číslo 20 02 22 28 547. Na základě žádosti o mezinárodní výměnu informací bylo lucemburskou daňovou správou sděleno, že toto identifikační číslo bylo firmě C2I přiděleno až dnem jejího vzniku, tj. 26. 10. 2001. Dále bylo sděleno, že firma C2I má fakturu č. 101 na částku 1 071 682,50 Kč za zprostředkování, v níž je jako příjemce označen stěžovatel, evidovanou v účetnictví až v roce 2002 s datem vystavení 28. 1. 2002. Ředitel firmy C2I Dominique Lyonnet pak uvedl, že podepsal pouze fakturu ze dne 28. 1. 2002 a o faktuře ze dne 14. 12. 2001, kterou má v účetnictví stěžovatel, nemohl poskytnout žádné informace. Nabídky do zahraničí byly adresovány na společnost LYONNET, s. r. o. Praha 7 nebo na soukromou adresu paní H., která prováděla překlady textů. Nabídky ze dne 14. 6. 2001 a 24. 8. 2001 jsou opatřeny razítkem, na kterém je uvedeno telefonní číslo platné až po celostátním přečíslování uskutečněném v České republice v září 2002. V této souvislosti je třeba také uvést, že k prokázání faktického uskutečnění zprostředkovatelských služeb firmou C2I nepřispěla ani svědecká výpověď F. L. ze dne 15. 5. 2003, neboť z jejího obsahu nevyplývá, že tato firma skutečně v roce 2001 provedla pro stěžovatele činnosti, které byly předmětem fakturace. Svědek totiž na otázku „Provedla společnost C2I provedla zprostředkování a organizační pomoc pro společnost KOVO, spol. s r. o.?“, odpověděl, že „Veškeré faktury, které se uplatňovaly od prvopočátku, se od počátku vystavovali námi – C2I.“ Skutečnost, že předmětnou částku stěžovatel zaplatil, není z důvodů výše uvedených dostačující pro závěr, že se jedná o daňově uznatelný výdaj ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

Správnost závěru jak správních orgánů, tak i městského soudu vyplývající z těchto skutkových zjištění, že stěžovatel neprokázal uskutečnění předmětných zprostředkovatelských služeb firmou C2I v roce 2001, na které vystavila dne 14. 12. 2001 fakturu č. 101 na částku 1 071 682,50 Kč, a tedy neunesl důkazní břemeno spočívající v prokázání daňového výdaje podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů v návaznosti na ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, se stěžovateli ve velmi kuse a vágně formulované kasační stížnosti nepodařilo zpochybnit. Navíc ani není zřejmé, co mínil stěžovatel tím, že základní kostra získání zakázek byla doložena.

Pokud stěžovatel vyjádřil v kasační stížnosti přesvědčení, že by měl mít šanci dokázat vyjádřeními francouzských odběratelů, že zástupce firmy C2I získání zakázek pro něj skutečně zprostředkoval, k tomu považuje Nejvyšší správní soud za dostačující odkázat na svou dosavadní judikaturu, např. rozsudek ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Afs 2/2003 - 58), v němž vyslovil, že „Neunesl-li daňový subjekt důkazní břemeno v daňovém řízení (§ 31 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), dodatečná náprava předkládáním nových důkazů v řízení před soudem není možná“ a také na rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, v němž bylo vyjádřeno, že „Podle § 31 odst. 9 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, leží v daňovém řízení důkazní břemeno na daňovém subjektu; jestliže ten nesplnil svou zákonnou povinnost již v řízení před správním orgánem, nemůže taková skutečnost být k tíži správního orgánu.“ V dané věci byl stěžovatel opakovaně vyzýván k prokázání konkrétně označených rozhodných skutečností (výzva ze dne 23. 12. 2002, ze dne 29. 8. 2003 a ze dne 18. 11. 2003) a nic mu tedy nebránilo v tom, aby předložil předmětná vyjádření francouzských odběratelů, popř. uvedl jejich adresy, aby si je mohly finanční orgány vyžádat. Podáním ze dne 11. 3. 2003 stěžovatel pouze navrhl výslech svědka F. L.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu